

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 30, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals, Cuba y Puerto-Rico 16 rals, Estranger, 18 rals.

MODUS MORIENDI

o plan dels llibrecambistas no pot ser més senzill: concedir a Inglaterra lo tracte de la nació més favorescuda y prorrogar hasta 1892 tots los tractats de comers.

¿Qué 'ns dona en cambi Inglaterra? Una modificació en la escala alcohólica, calculada de manera que d' aquí endavant entrin allí las mateixas cantitats de vins espanyols que hi van are.

Y de las demès nacions ¿qué n' obtenim? La seguretat de que seguirán omplint nostre mercat ab los seus productes, y de que continuaran comprantnos lo que de totes maneres nos comprarian, perque ellas no ho tenen

La combinació del Sr. Moret es lo negoci de 'n Robert ab las cabras: donar dos, per rebre'n un en cambi.

¿Qué farà la nostra industria? ¡Bah! ¿Qué hi fa que 's mori! Si nosaltres posehim riquissims minerals que 'ls extrangers se 'n emportan y aprofitan; si n' hi ha d' altres que deixem dormir tranquilament sota terra; si tenim províncias y possessions en Ultramar y 'ls extrangers fan lo comers a que ellas donan lloch; si son propietat d' extrangers los principals ferrocarrils d' Espanya; si a la fi acabem per vestirnos, y abrigarnos y adornarnos exclusivament ab productes extrangers ¿qué hi fa? Aixó demostrará —podran dir en Moret y tota la colla— que som superiors als demès, perque sabem obligarlos a que treballin per nosaltres.

Ademès dirán: ¿no tenim l' agricultura? ¡Oh! l' agricultura!

Pero es lo cas que Castilla y Aragón no poden ab la seva ànima. Los blats del Mar Negre y de 'ls Estats Units no deixan viure als llauradors aragonesos y castellans.

L' arrós de la India no permet apenas creixe en Espanya altre arrós que 'l que 's reparteixen alguns personatjes de l' olla grossa

Lo cánem s' ha amagat y apenas se 'l ven. Las patatas y monjetas venen a barcadas y vagonadas de Fransa.

La producció de la seda va malament. Y no parlem de la llana. Sols abunda la que tots los espanyols portan al clatell; pero aquesta ningú la vol. Com més la conservem, més útil es als altres.

Pero ¿y 'l ví? exclaman los llibrecambistas. Es veritat: hem d' estar a discreció de la filoxera. Y d' una plaga més segura. De la próxima competencia dels americans que 's dedican febrosament a la plantació de vinyas.

Després ¿qué 'ns quedará?

Los quartos s' acabarán; lo que valgui alguna cosa será propietat dels extrangers, com ja ho son los ferrocarrils y molts minas; no tindrem res per cambiar y ningú 'ns dará res, y Espanya podra demostrar com los llibrecambistas ensenyan a practicar la llibertat de cambiar la vida per la mort.

ALRID.

UNA ENTREVISTA AB D. CARLOS.

ANT si 'm creuhen com nó, la noticia de la desaparició de D. Carlos me tenia vivament preocupat.

La Correspondencia deya que ha via fugit de Suissa.

La Epoca suposava que havia tornat a Italia.

El Imparcial arribava a insinuar la idea de que 'l rey del as de oros estava amagat a la frontera francesa Y un altre periódich anant més lluny que tots, s' atrevia a creure que D. Carlos havia entrat a Espanya, y que hasta havia celebrat conferencias ab quatre cabecillas en un poblet de prop de la Seu.

— Qui tind a rahó?— pensava jo llegint aquest cúmulo de noticias contradictorias.— Haura anat a Gratz? Haurá arribat fins a la frontera? ¿S' haurá atrevit a entrar a Espanya?

Encara que aixó ú'tim me semblava una mica fort. ho creya possible, perque d' un quant temps a aquesta part, per la frontera deixan entrar qualsevol porqueria.

No va haverhi remey. L' idea del paradero probable del rey dels tanocas no 'm deixava, per mes que pro bava de desvaneixela.

Vaig sortir de casa ab lo cap plé d' aquesta caboria — Qui sab!— me deya jo. rondant sense port ni direcció pels carrers, — ¡potser lo tenim a Barcelona y no 'ns ho pensém!—

Ja n' hi va haver prou. Encara no veyia una cara

extranya, ja 'm figurava haverlo topat. A la Plassa de Catalunya,— ¡lo que pot l' intuició!— vaig arribar a creure que sentia la seva veu, y era un burro que bramava.

Veya un semblant estúpit... ¿Si será aquest? Vaya un tipo ab unas grans dents. ¿Si será aquest altre?

Observava un fulano caminant ab certa escama, ensenyant un pam de punys de camisa... ¿Será aquest potser?

Arribo per fi al Pla de la Boqueria y, com que diuhen que 'l rey de las húngaras se disfressa de qualsevol cosa pera despistar a la policia, vaig dedicar mitja hora a examinar un per un tots los limpiabotas, mistayres, emblanquinadors y vagos de professió que acostuman a passejar per aquell siti.

— Diuhen que aquest es lo Pla de la gana,— pensava jo;— ahont millor que aquí, pues, pot venir un afamat com ell?—

Ja comensava, ab tot, a abandonar la mèva extravagant e infundada presunció, quan... ¡calla!... te 'm veig arrambat en una de las farolas un tipo especial, nou, extraordinari...

La cara, 'l posat, lo traje, las maneres, la cautela ab que atisbava 'l públich que transitava per allí; tot contribuia a afirmarme en la mèva sospita.

Era ell, ell D. Carlos en persona. (Dich en persona, pera guardar una mica las bonas formas.)

¡Vaja! No hi havia cap dupte. Lo tipo que jo estava contemplant era 'l fugitiu de Venecia.

La primera intenció mèva, va ser corre a cridar los homes del carretó perque 'l agafessin: anava sense bossal y en rigor podian molt bé encaixonarlo sense que hi hagués lloch a cap reclamació.

Pero vareig repensarme y tras, tras, procurant taparme 'l nas ab dissimulo, planto la proa al personal; y m' hi encaro sense compliments.

— Tú— li dich ab tota franquesa, per no almarlo, — ja t' hi conegut... ¿Oy que si?

— ¡Qui sab!— respon ell, ensenyantme un mostruari

LA PLANETA DE N CÁNOVAS.

Tant si puja com si baixa, tant si fa com si no fa, ha nascut per pom d' escala y pom d' escala será.

de dents, que á pes de marfil valian un dineral.—¿qui 't sembla que soch?

—¿Ho confessarás si ho endevino?

—Veyám: aboca.

(Aixó d' aboca va acabar de treurem de duptes; era ell, era ell.)

—Ets D. Carlos, ¿eh?

—¿Sí! ¿En qué ho has conegut?

—En tot, home, en tot. ¿Que no veus que de caras com la tèva no n' hi ha dugas á Europa?

L' home va pendre aquesta frase com una alabansa, y jo vaig continuar:

—Y veyám, explicat ¿qué hi has vingut á fer á Barcelona?

—Primer de tot, á veure las senyoras guapas.

—Y després?

—A veure las donas bonicas.

—Y luego?

—A veure las senyoretas simpáticas.

—¿Caramba! ¿Sabs qu' estás fet un Tenorio?

—Psel! S fa lo que 's pot.—

Y dibent aixó, 'm va ficar la mà á la butxaca.

—¿Bo!—li dich—¿que buscas?

—¿Que no tens tabaco?

—¿Ah! Té.—

Y li allargo un puro d' estanch, capás de reventar á qualsevol persona decenta; á n' ell, *sin embargo*, no va reventarlo... per la mateixa rahò.

—De tots modos,—vaig seguir dibent,—no 'm negarás que 'ls tèus socios treballan desesperadament, y que la tèva vinguda, de lluny ó de prop, està relacionada ab aquestos treballs.

—No diré que nó: algo hi ha d' aixó que dius.

—Es di que que confessas que...

—¿Alto! Jo no confesso may: fa anys que no m' acosto á missa per res. Hi dit, y ho repeteixo, que 'ls treballs que fan los mèus partidaris m' han decidit á donar una escapada fins á Barcelona.

—Hauras vingut á donar instruccions, per supuesto.

—¿Jo donar? Jo no dono may res... ni expressions per la familia. En 'loch de donar, hi vingut á recullir.

—¿Cóm s' enten?

—T' ho diré en confiança, pero ¡ey! ara no 'm comprometo...

—¿Que som ximplés aquí?

—Jo sí, una mica.

—¿Com vulguis! En fi, vès dibent.

—Pues bè: en aquest món, ja ho sabs, sense quartos no 's fa res. Los mèus partidaris están convenuts d' aquesta vritat y per xó, avants de lliensarse á probar aventuras, s' han dedicat, ab bon resultat fins are, á arreplegar diners.

—Endavant.

—¿Qué? ¿no ho comprens? Jo... vinch per xó.

—¿Per ajudar á arreplegar rals?

—¿No! Per endurme 'ls que s' hajan recullit.

—¿Ah! ¡ja! Y llavoras, ab aquestos quartos, tú 't dedicarás á alzar la bandera...

—¿Qu' ets ignocent! Ab aquestos quartos jo tocaré 'l dos més que depressa, y me 'n aniré á qualsevol puesto... á Hungria, verbi gracia, á gastármels alegrement donantme bona vida y fent broma ab l' altre sexo.

—Home, home, home! ¿Sabs qu' es inconcebible la tèva frescura?—

Al dirli aixó, lo fulano va lliensar una gran riatlada y ribent ribent, ¡zas! li cau una cosa de la fesomia.

Era... vaja; era una barba postissa.

Lo tipo del meu interlocutor va quedar súbitament transformat Jo me 'l mirava y no 'm podia aguantar lo riure. No sabia si admirar més la mèva equivocació ó l' acudit d' aquell plaga.

Perque 'l que jo havia pres per D. Carlos era *nada menos* que 'l Noy de Tona.

Si senyors; lo Noy de Tona que, no sapiguent que fer, s' entretenia desfigurantse la cara per divertirse ab lo públich.

ara jo demano al Noy de Tona que 'm dispensi si m' hi valgut de la seva personalitat y l' hi confos ab D. Carlos, ja que en la confusió qui hi pert es lo Noy de Tona.

Que val deu mil vegadas més que 'l rey de las húngaras.

FANTÁSTICH.

BATALLADAS

CONTINUA al Congrés la gran bugada d' actas brutas.

N' hi ha algunas que fan pena de tantas tacas com traginan; pero 'l sabò ministerial pot molt, y ab una mica de bona voluntat se neteja qualsevol cosa... hasta la conciencia denMartos, qu' es ja tot lo que 's pot dir.

Quan las bugaderas politicas hajan acabat la tasca de rentar, comensarán la verdadera feyna del ofici. Es á dir, barallarse y estobarse la badana.

«A la vejez *ciuelas*» com deya un.

¿Que no saben ab quina *pata de gallo* han sortit los conservadors romeristas?

Pues ara diuhen, per boca del *Diario Español*, que la causa de la ruina del partit conservador es l' afany que ha demostrat sempre en ofegar las aspiracions de la opinió pública y coartar la llibertat.

¿Volen més frescura?

Si, senyors conservadors: la causa de haver caygut es aquesta.

Y aquesta es també la causa de que estiguin condemnats á no aixecarse may més.

Diu un periódich:

«Continuan desencadenantse tempestats en varias comarcas d' Espanya»

¡Oh! Aixó no es res. ¡Las que venen, las que venen! Alló si que serán tempestats de debò.

Desde que 'l govern inglés va concertar ab l' espanyol lo célebre *modus vivendi* qu' está pendent de la aprobació de las Corts, á Inglaterra no 's fa res més que parlar de crisis ministerial y cambis de govern.

Veyám si succehirá que, en pago del sistema de cambi comercial que 'ls inglesos volen atrassarnos, nosaltres los hi enviarem lo nostre sistema de crisis y cambis de ministeri.

Aquest dia s' assegurava que D. Carlos vagava pèls Pirineus.

—Ja podria ser—deya un antich cassador—perque pèls Pirineus los óssos hi tenen molts amagatalls.

A últims d' any se reunirá á Madrid un congrés d' advocats.

¿Misericordial! ¿Quina 'n deurán portar de cap aquestos senyors?

Ab gran éxit está donant á Reus las anunciadas funciones la companyia de D. Anton Tutau. L' obra *¡Mal pare!* ha obtingut allí un éxit extraordinari.

Dilluns se representarà en Tarragona, dimars y dimecres en Tortosa, y per tota la present senmana á Badalona.

Se parla molt aquestos dias de que corren emissaris carlins, oferint als llanuts *el oro y el moro* per si tenen ganas de aixecarse.

Aquella planta malehida que l' any 75 va regar ab or aquell hortolá de Sagunto, torna á treure brotada. Mala herba may mor' sobre tot si no l' arrencan.

Diu que 'ls conservadors votarán en contra del tractat ab Inglaterra.

Pero ¿no son ells los primers que van proposarlo? ¿No estaban resoltos á plantejarlo á tota costa?

Si senyors, y are mateix, votant en contra, favoreixen l' aprobació del tractat.

¿Qué diuhen que no ho entenen?

Donchs jo 'ls ho explicaré.

Per votar lleys en lo Senat es necessari que un número determinat de senadors prenguin part en la votació.

Y dadas las forsas que conta 'l govern en aquella cámara, lo tractat ab Inglaterra quedaria pendent de aprobació, mentres los conservadors s' abstinguessen de votarlo.

Ells tenen la paella pèl mánech.

Y ja veurán com fent veure que 'ns fan un gran favor, acabarán per fregirnos.

Ademès ¿qué podem esperar dels autors del tractat ab Austria, ab Bélgica y ab Alemania?

¿Qué n' hem de fer de que are, desde l' oposició, sembli que s' interessan per la industria, si quan gobernan la mal-tractan?

D' aquesta manera á Catalunya li toca sempre ballar ab la més lletja.

Y es la més lletja del món la fatxa de D. Anton.

En Moret no 's contenta ab firmar lo tractat de comers ab Inglaterra, sino que demana autorisació per prorrogar tots los avuy existents ab distintas nacions, fins al any 1896.

Deu anys de temps sols demana ¡deu anys! ¿qui será que ho veji? per matar á punxadetas la poca industria que queda.

La Cámara francesa expulsará als prínceps que fá temps que van donant voltas alrededor de la República, com la guineu de la fabula, alrededor de la parra.

Y á fé que 'ls prínceps no poden queixarse. Quan van pujar los Borbons van desterrar als perialistas.

Quan van pujar los Orleans van desterrar als Borbons.

Y quan va pujar l' imperi, va enviar á passeig Borbons y Orleans.

Es, donchs, una cosa molt natural que are la República 'ls desterrí á tots plegats.

Cosas de la monarquía.

A D. Alfonso XIII ja li han preparat habitacions al Palacio.

Un de aquestos dias, diu un periódich, que li nombrarán quarto militar.

La seva ávia D.ª Isabel II li ha regalat tres perlas per botons de petxera.

Y D. Práxedes, encabessa ja tots los decrets ab la fórmula de «D. Alfonso XIII, etc., etc.»

Aquestos monárquichs, * * quan desempenyan lo paper de cortesans, son terribles.

Are mateix nos farán creure que D. Alfonso XIII, que no t' encare un més d' edat, es com á talent un Seneca, com á valor un Cid, y que, com deya, ab molta sorna, un periódich francès, t' una inclinació decidida per las institucions liberals.

Per enfermetat del encarregat de la nostra correspondencia, no podem contestar avuy á las cartas rebudas.

Ho farém tant prompte 'ns siga possible.

Corre la veu de que per aquí ronda una dona que roba criaturetas per véndresselas.

¡Ojo, senyor Tort y Martorell, no surti may de casa solet!

S' han presentat al Senat varios suplicatoris per processar á alguns senadors.

Dos ó tres d' ells han explicat lo motiu del procés, demostrant que aquest no empanya en lo més mínim la seva honra.

Pero 'l marqués de Campo, aquell millonari que una vegada ja no va poguer ser embargat perque no era duenyó ni del llit en que dormia, ha callat com un mort.

Y 'l país s' ha quedat fent l' ull viu.

Un periódich valenciá, queixantse dels seus, diu que Catalunya t' diputats y senadors de gran talla.

No sabia que de las patillas se 'n digués *tallas*.

¿Y vosté que ho sabia, senyor Rius y Taulet?

De totas maneras, á n' en Martos, diputat per Valencia, no li pot haver fet gens de gracia 'l *piropo* del periódich aludit.

Y es una verdadera injusticia desconeixe la talla de D. Cristino.

Com á *cuco*, pot donarne quinze á acabar á setse á tots los valencians.

O sino que recordin quan per la qüestió del arros va anar á palacio.

Ab l' excusa del arros de Valencia, va treballar pèl d' ell.

En lo Congrés de viticultors que dilluns va inaugurar-se á Madrid, lo senyor Moret va aconsellarlos que fomentessin forsa la agricultura, especialment la vinya, perque 'l vi es un gran element de riquesa, y una esperansa per la patria.

Aquesta esperansa deu consistir en que tots agafem la *pítima* y aixís no vejém los disbarats que fan los ministros.

¿No es aixó?

DE COLOR DE ROSA.

CARTA D' UN MADRILENYO Á UN BARCELONÍ.

Amich Cándido: Ab retrás

hi rebut la tèva carta

y ara vaig á contestarte

explicant lo que fa al cas.

Com de costum, has omplert

quatre planas ben senseras

ab caborias llastimeras

sense deixar res per vert.

Sempre aquesta lletania:

—¿Que aixó ja no pot marxá!

¡que la situació se 'us fá

dificil de dia en dia!

¡Que 'l govern no más procura

tenir quatre tripas plenas!

¡que no veu las vstras penas,

ni pensa en posarhi cura!

¡Que aquí no 's t'è cap respecte al pactes estipulats!
¡que...!—Vaja, vulgaritats que á mi ja no 'm fan efecte.
¡Bè 't remenas y 't sorollas!
¡Bè cantas!... ¡Ay infelis!
Aixó de salvá 'l país
¡Qué 't creus qu' es bufá y fè ampollas?
¡Qué 't pensas que á n' en Sagasta,
per més que aixó li convingui
y per bon desitj que tingui,
lo bon desitj ja li basta?

Los vehins de Barcelona,
ab lo vostre somiá etern,
us heu format del govern
una idea molt remona.

Vosaltres us heu pensat
que la missió de Madrid
es escoltá 'l vostre crit,
compláureus... y s' ha acabat.

Noy, esteu en un error
y aquest error us consum;
aquí tenim la costum
de no fer res al vapor.

L' art de governá exigeix
molta calma y molt espay,
y 'l que no ha governat may,
está clá, aixó no ho coneix.

Deixeu obrá á la prudencia
y que tot marxí ab son pas
y al cap-de-vall ja veurás
com tot se fará ab paciencia.

Jo comprench perfectament
que teniu certa rahó;
jo crech que la situació
no es massa massa excelent.

Pero ¿cóm vols que un partit
que tot just ara comensa,
se posi de pura pensa
á treballar dia y nit?

No 't precipitis, company,
no vulguis forsar la cosa...
Lo govern ara reposa:

¿quán fa que ha pujat? ¿mitj any?
Com qui diu una friolera
que no dona lloch per re:
en mitj any ¿qué 's pot fer? ¿qué?

Y es clá! ¡si no hi ha manera!
Déixat, pues, de tonterias
que fan pena de sentir
y no 't vulgas convertir
en un altre Jeremias.

En Sagasta us ha promés
que salvará la nació,
y ja sabs que aquest senyó
no us ha enganyat may en res.

Ara t'è massa fatichs
en arreglá 'ls pressupuestos
y repartí 'ls millors puestos
entre 'ls coneguts y amichs.

Déixat fer, y un cop acabi
tot aquest repartiment,
ja 'l veurás lo seu talent,
ja 'l sentirás lo seu llabi.

Té grans projectes: intenta
doná impuls á la marina
y fè una escuadra divina,
ó quan menos, molt decenta.

Vol fomentar la ensenyansa,
lo comer, la produció,
las bellas arts... ¡que sè jo!...
quan s' hi posa... aviat se cansa.

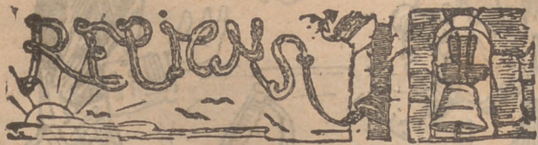
Jo 't juro, per més que á tú
aixó 't semblará mentida
que Espanya per ell regida
no haurá d' envejá á ningú.

Tot estriba en deixá apart
la vostra exageració,
creure sempre en la fusió
y paciència y barajar.

Ten tú confiansa ben plena
en la tropa que ara mana
y no siguis tarambana.
Sempre teu.—Joan Pocapena.

—Per la copia:

C. GUMÁ.

Lisboa hi ha hagut una verdadera batalla pels carrers entre 'ls soldats d' artilleria y 'ls guardias municipals.

Y lo més xocant es que 'l poble hi ha prés cartas, posantse á favor dels soldats.

¿Veuen lo qu' es una ciutat mal dirigida? Tinguessin á Lisboa un arcalde com lo nostre, aixó no hauria succehit.

Perque, presentantse l' home ab aquellas patillas en mitj dels combatents ¿qui hauria sigut capás de continuar barallantse?

Prou sab lo senyor Rius y Taulé quin es lo poder pacificador de la sévas patillas.

Lo casino de la Plassa Real ho proba ben bè.

A pesar de las severas ordres de D. Carlos, la pau entre 'ls diaris carlistas ja torna á ser á can Pistras.

Sempre m' ho havia figurat.
Llops ab llops diu que no 's mossegan.
Pero 'ls carlistas son molt més rabinats que 'ls llops.

Aquestos inglesos son lo dimoni.
A las carreras de Paris, hont hi concorren los millors caballs d' Europa, ha guanyat lo primer premi un caball inglés.

Está vist que tractantse de corre, ningú 'ls passa la má per la cara.

Per xó son tant amichs ab en Moret.
Aquest també es un corredor de primera.

Un diari creu poder assegurar que 'l rey de las hún-garas ha anat á Roma.

Y allí, naturalment, ha vist al Papa.

Ara lo que preocupa á molts es sapiguer que li haurá dit Lleó XIII á D. Carlos.

Jo no ho sè; pero casi casi ho presumeixo.

Li haurá dit:
—¿Sabs, noy, que per ser tant gran ets molt tanoca?

Lo conde de Paris s' está al castell d'Eu esperant que vajin á expulsarlo.

Veyám, si galleja massa, si en lloch d' expulsarlo, l' espolsarán.

¡Tant, tant va 'l canti á la font...!

En pochos dias han ocorregut una pila de descarrila-ments.

A Espanya tot descarrila.

Ey, menos los recaudadors de la contribució.
Aquestos sempre arriban á puesto sens novedat y á punt per fer esquixar los quartos.

En la qüestió de las lleys sobre Irlanda, lo ministeri Gladstone ha sigut derrotat.

Ara diuen que 'l ministre disoldrá la Cámara.

¡Qui sab si 'l seu *modus vivendi* ab Espanya se li tornarà *modus moriendi* á Inglaterra!

Sembla que 'l ministre de la Guerra está á punt de deixar la cartera.

En efecte: desde la fregada d' orellas que va donar-li en Salamanca, no serveix pels assumptos de guerra.

Está massa acobardit.

Va dir en Sagasta referintse á las Corts conserva-doras:

«Antes deshonradas que nascudas.»
Y are ha dit en Montilla de las Cört sagastinas:
«Antes enviliadas qu' engendradas.»

Lo país demana la paraula per fer una aclaració.
—Consti, diu, que ni ab aquestas ni ab aquellas; ni ab las deshonradas, ni ab las enviliadas, jo hi he tingut res que veure.

Una noticia.
Lo Papa está preparant un importantíssim document sobre la qüestió social. Aixís ho diu un telégrama.

¡La qüestió social en mans del Papa!...

Francament, jo crech que religiosament no pot re-soldres sinó de una manera.

Que procuri reproduhir lo Papa aquell miracle dels pans y 'ls peixos que conta l' Evangeli.

¡Ah! Y si per cas, los pans que sigan de Viena y 'ls peixos llusos y llobarros.

Lo papa ha regalat la rosa d' or á la reyna Cristina. També Pio IX vá regalarla á D. Isabel II.
Y poch temps després...
Res, que todas las rosas, fin las d' or, tenen espinas.

Are 's diu que 'n Carlets ha desaparecut del Aus-tria.

Vaja, no hi ha més, qualsevol diria que aquest mi-nyó 'n porta una de cap.

Però com que de cap no 'n t'è, s' ha de dir que 'n porta una de cascós.

En un quartel:
—An or 's' escriu ab una m ó ab dos? pregunta un soldat al sargento.

—Jo crech que s' escriu ab una, respon aquèst; pero ¡bah! pòsan 'hi duas y aixís indicarás que 'l teu, es un amor més fort que 'ls altres.

Entre companys:
—Mira, Enrich, tú deus anar al Café Continental.
—Donchs, Lluís, no hi aniré; precisament perque dech no hi vaig.

¡Santa ignocencial
—Digas, digas filla mèva, pregunta una mare á la seva nena, ¿á qui estimas més, al teu papà ó á mi?

La nena ab molta desenvoltura:
—Sempre 'm preguntas lo mateix: ¿y tú á qui esti-mas més, al papà ó á D. Rossendo, aquell amich del papà?

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Pa-u-la.
2. ENDEVINALLA.—Funal.
3. ANAGRAMA.—Dirias-Diaris.
4. ROMBO.—
S E T
S E R R A
V E R M E L L
T R E N A
A L A
L
5. GEROGLÍFICH.—Qui mal t'è y se 'n dona, t'è dos mals.

XARADA.

En Hu-dos es un xicot
que del dia que 's casa
la dona li fá passá
un cru'el molt crudel tot,
puig sè qu' en tota ocasió
dos-tres ell pèl cap que vulga
disputant, en cap trifulga
arriba á tenir rahó.

LL. MILLÀ.

ANAGRAMA.

L' Agna, filla del Eudalt
cometé una tot total.

A. RODELLA.

INTRÍNGULIS DOBLE.

Buscar una paraula que anantli trayent una lletra del davant donga 'ls següents resultats: 1.ª Habitació.—2.ª Animal.—3.ª Lo que desitja estar tothom.—4.ª Vocal, y anantli trayent del darrera, donga 'ls següents: 1.ª Habitació.—2.ª Motiu d' alarma en temps d' epidemia.—3.ª Un animal y 4.ª consonant.

UN COLÉRICH.

TRENCA-CLOSCAS.

ROSALIA-PI-ANA.

Combinar aquestas lletras, de manera que formin lo títol de un drama castellá.

J. BRÚ.

GEROGLÍFICH.

::: +
B B B
A . A
M .
L' or
V I I I
r a

PEPET D' ARBUGIAS.

VUYTS Y NOUS

COLECCIO DE POESIAS

PER

C. GUMA

Ab lo RETRATO del autor, fet á la ploma

Un elegant tomet esmeradament imprés.

Preu: DOS rals

Se ven en la llibreria espanyola de López, Rambla de Mitj, 20, principals llibrerias, kioscos y á casa 'ls correspon-sals de LA CAMPANA y LA ESQUELLA.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch. del Teatro, 21 y 23.

—D. Francisco, ¿vol fer lo favor de anar á Madrid á defender los mèus interessos?
 —No pot ser; tinch..... certs assumptos que no 'ls puch deixar.

¡Com hi ha món, estich bèn posat! Per tots costats m' amohinan..... Y encare 'l de la esquerra es lo de menos; ¡aquest, aquest es lo que 'm dona cuydado!

Exercicis piadosos preparatoris.

Quan lo rey sigui major d' edat, al any 1902, aquests patricis, si son vius, farán aquesta fatxa.